

Prispeval Simon Orgulan
Petek, 06 Marec 2009 18:00

Simon Orgulan - Tisti, ki je bil pahnjen v juho nesmisla

Mnogo zgodb se tako trudi opredeliti čas, prostor dogajanja, natančno navesti kaj je kdo rekel in kako. A ne ta zgodba. Nas zanima samo, kaj ima za povedati. Ne vem kdo sem, vem le, kakšno vlogo imam. In to vlogo bom zavzel z vsem, kar premorem.

Tisti, ki je bil pahnjen v juho nesmisla

(To je zgodba, ki bo objavljena po delih; vsaka sledeča objava je poglavje, ki bo nadaljevalo zgodbo od prej.)

1. del

Kdo je ta izobčenec?

On se morda ni zavedal lastne pomembnosti. Ni se mu niti sanjalo, kakšen pečat bo pustil na ljudeh, med katerimi se je rodil. Ni si mogel predstavljati, kako bo spremenil sistem, družbo in njeno mentaliteto.

Ampak jaz vem... občutek imam, kot da sem vedel od nekdanj. Da, zato sem tukaj. Mislim, da plavam nekje v alternativni realnosti, od koder lahko varno pripovedujem, kaj se je zgodilo. Ne omejujejo me tegobe, ki pestijo ostale, živeče ljudi. Ne omejujejo me termini in časovna stiska. Ne omejujejo me bivanjske situacije. Lebdim v prostoru brez zraka, brez predmetov, brez svetlobe in toplote, brez česarkoli otipljivega. Zaznam lahko samo lastne misli in svoj glas, ki ilustrira nove razsežnosti. Ampak tisti, o katerem pripovedujem, ni imel te sreče. Živel je namreč v svetu, kjer je omenjenih nevšečnosti na pretek. Živel je življenje. Tako življenje, ki ima

korenine v trdnih tleh realnosti in hlasta za zrakom, ki se ga da dobiti samo v sanjah. Srečen je tisti, ki živi tako lepo življenje, da ima omenjene nevšečnosti sploh zmožnost iskati... one so namreč našle njega. Rodil se je v svetu, kjer ljudje garajo za doseganje zunanjih ciljev. Marsikdo bi si mislil, da so taki cilji zastavljeni smiselno in z namenom, da izvirajo iz srca. Tak človek bi se motil. Jaz, kot pripovedovalec pa imam polno in predvsem celostno predstavo o tem, kdo je imel prav in kdo ne. Že res, da je marsikaj subjektivno, o tem sploh ni dvoma. A o stvareh, ki so merljive, pa velja samo ena in edina resnica. Predstavljajte si lilijo, ki vzklije med

neskončnimi nasadi trnja. To je bil naš junak. Poteptan, preboden, zaničevan. Spljuvan še od lastne matere. Prav zbode me v srcu, ko pomislim, da tako neverjeten posameznik, kot je bil on, ni dobil česa boljšega. To bi si nedvomno zaslužil. Vendar se žal horda z njim ni strinjala... neverjetno je, da je bil dojeman celo kot razbojnik. Kot breme, ki visi nad družbo in jo ovira. Kot trn v peti. A bolan in predvsem nerazvit um ljudi pač ne more generirati dobrih vrednot. Zato me ne preseneča, da je bil odrinjen na rob. Ampak to je bilo ljudstvo barbarov. Niso se zavedali, s čim so bili blagoslovljeni.

Kljub temu pa je v njem gorel bojevniški ogenj. Sklenil je namreč, da ne bo legel v grob premagan. Da se bo boril proti temu, v kar je verjel, da je narobe. In prav to je tisto, kar ga je naredilo tako posebnega. Čeprav je dobil brco v rit od vseh s komer je imel opravka, ni sprejel vrednot, ki so mu jih vsiljevali. Marsikomu bi se zmešalo... marsikdo bi želel racionalno premletti, zakaj je do tega prišlo in prišel bi do zaključka, da je sigurno z njim nekaj narobe. Da pa vendar ne more tako veliko število ljudi imeti napačno prepričanje, saj je to nemogoče. O, pa še kako je mogoče! Resnica ostane skrita očem in tako je bilo tudi v tej zgodbi. Morda

takrat ni bil prav nihče srečen, da se je tako odločil. A jaz sem srečen, saj zdaj lahko iz svojega mehurčka opazujem posledice, ki jih je taka odločitev prinesla. In bile so resnično dobre! Postavil je namreč temelje za svet, ki je bistveno boljši od tega, kar je bilo prej. V zgradbe, na ceste, travnike in ulice je namreč vnesel prav tisto, kar jim je najbolj primanjkovalo. Presvetli smisel. Zdaj se končno nagrajuje dobre odločitve in kaznuje slabe. Končno se ceni talent in ne suženjstvo. Vedel je, da samo delo, ki se opravi s srcem, je lahko res dobro opravljeno. Sploh ni važno, da nekdo dela dosti, važno je, da dela pametno in dobro. Dejansko nekому, ki

razume jedro problema, sploh ni treba delati. Ker ve vse, kar mora vedeti. Količina absorbiranih podatkov ni pomembna, pomembno je samo sporočilo, ki jih nosijo. Komu bi pa kaj bilo do nečesa, kar ni uporabno v nobenem pogledu, kar je samo sebi smisel? Seveda družbi, v kateri je živel. Smešno ali žalostno je tukaj samo stvar perspektive. On je bil žalosten, saj, kdo pa ne bi bil, če bi se znašel v takšni situaciji. Ampak jaz se zdaj smejem. Smejem ignoranci tistih, ki so ga podcenjevali, smejem se njihovim zastarelim prepričanjem, ki ne veljajo več. Dejansko delam besedi krivico... kot opazovalec in komentator vam lahko kar gladko

povem, da niso veljala niti kdajkoli prej.

Oblačili so se prefinjeno in izrednega pomena jim je bilo, kako izgleda njihova lupina. A on je prav dobro vedel, da ni vse zlato, kar se sveti. Zato nikoli v svoj izgled ni vlagal pretirano dosti. Vendar to ne pomeni, da je bil zanemarjen, sploh ne. Izgledal je preprosto, a pošteno. Občutek imam, da bi vsak lahko natančno vedel, kaj lahko od takega človeka pričakuje, če bi le živel v svetu, ki ga je on ustvaril. Čisto nič drugega kot jekleno, hladno, a iskreno resnico. Zato ga je resnično čudilo, v kakšne neumnosti ljudje vlagajo. In

obratno; njih je čudilo, kako je lahko tako „neurejen“. Niso se namreč zavedali, da je urejenost zelo subjektivnega pomena in da ima vsaka kultura svoja nenapisana pravila in norme, kaj naj bi to sploh bilo. Zato urejenost, kot taka, sploh ne obstaja. Obstaja samo človeška interpretacija tega pojma. Kar v eni kulturi, kot skupku ljudi, velja za neprimerno, ima lahko v drugi celo nasproten pomen. Zato je to subjektivna resnica, kar pa njega nikoli ni zanimalo, saj je živel v okviru lastnih vrednot. Pripadal je samemu sebi.

Tako zasmehovan je en dan postopal

po poti, ki mu nikoli ni bila pri srcu; po poti, ki je vodila do njegovega položaja znotraj družbe, do njegove „funkcije“. A z njo se ni nikoli strinjal, zato jo je tudi tako poimenoval. Drugi ljudje so isti stvari rekli „služba“, ker pa on ni bil istega mnenja, ni želel prevzeti niti takega poimenovanja. Služba je v njegovi dimenziji bilo poslanstvo; nekaj, za kar si bil rojen, da počneš. Nekaj, v kar si verjel in delal z lastnim interesom. Zamišljen, kot ponavadi, je naletel na dva obilna postavljaja v usnjenih jaknah, ki sta mu prekrižala pot. „Kam pa kam, gnidica?“ je rekel eden izmed njiju.

Pogoltnil je težek zalogaj sline. Vedel

je, da bo to en hudičev dan.

(se nadaljuje)